

РЕШЕНИЕ

№ 18

София, 09.04.2020 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми януари две хиляди и двадесета година в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галина Тонева

ЧЛЕНОВЕ: Елена Авдева

Биляна Чочева

при секретар Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора Тома Комов изслуша докладваното от съдията Елена Авдева наказателно дело № 1028/2019 година.

Производството по делото е образувано на основание чл.346, т. 1 от НПК по касационни жалби от подсъдимите К. Д. И., С. К. И. и защитникът им адвокат Р. К. (подсъдимият Д. А. И. оттегли жалбата си пред касационната инстанция) против решение № 160 от 07.08.2019 г. по внохд №203/2019 г. по описа на Пловдивския апелативен съд.

В жалбата от С. К. И. се сочат касационните основания по чл. 348, ал. 1 , т.1 - т. 3 от НПК.

С твърдение за необоснованост на мотивите се атакуват фактическите изводи на съда относно авторството на деянието. Изтъква се, че без анализ и синтез са възприети обстоятелства относно умисъл за убийство на повече от едно лице, а са игнорирани всички данни относно психологическата характеристика на жалбоподателя.

Явната несправедливост на наказанието се свързва с допуснати съществени процесуални нарушения и неправилна квалификация на деянието.

In fine се настоява за ревизия на въззивния съдебен акт.

В двете жалби от подсъдимия К. Д. И. се сочи, че актовете на предходните инстанции са постановени при съществени процесуални нарушения и при нарушаване на закона, поради което наложеното наказание е явно несправедливо – касационни основания по чл. 348, ал.1 ,т.1- т.3 от НПК.

Подробно се разсъждава за липса на съответствие между фактическите изводи на съдебните състави и доказателствата по делото и се излагат аргументи за избирателно и тенденциозно кредитиране на част от доказателствените източници без критична проверка.

Касаторът оспорва и правната квалификация на инкриминираната му дейност, тъй като не е доказан умисъл за убийство и деянието подлежи на квалификация по чл. 131 от НК, чл. 131а от НК или по чл. 129 и чл. 130, ал. 1 от НК.

Алтернативно поддържаната претенция за корекция на решението поради явна несправедливост на наказанието се обосновава с неправилно приложение на закона.

В заключение се отправя неконкретизирано искане за ревизия на обжалваното решение.

В жалбата от адвокат Р. К. са съобщени само касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 от НПК, но са изложени подробни разсъждения за необвързаност между направените от съда изводи и доказателствата по делото.

Твърди се, че съдийската интерпретация на доказателствения материал „граничи с фантастика“ за разлика от тезата на защитата, която е логична и последователна и ангажира съвършено различна правна квалификация - причиняване на телесно увреждане по чл.129 от НК.

Защитникът обстоятелствено разглежда свидетелските показания, на които дава различен от съдържащия се в решението прочит, като акцентира върху произтичаща от него недоказаност на нападение върху пострадалия Ж. Ж. от страна на С. И.. Със същите аргументи се оспорва и квалификацията на деянията като извършени по хулигански подбуди .

В заключение се отправят следните искания: 1. подсъдимият С. И. да бъде оправдан по всички обвинения, алтернативно - да бъде осъден за престъпление по чл. 118, вр. с чл. 115, вр. с чл. 18 от НК при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 и чл. 66 от НК или, алтернативно - за престъпление по чл. 115, вр. с чл. 18 от НК и наказан по реда на чл. 55, ал. 1 от НК или за престъпление по чл.132, ал. 1 , т.2 и чл. 55, ал. 1, т. 2, б.“б“ от НК или за престъпление по чл. 129 , във вр. с чл. 20, ал.2 от НК отново при условията на чл.55, ал. 1 т. 2, б.“б“ от НК или по чл.118 във вр.с чл.115, във вр. с чл. 18 и чл. 55, ал. 1 от НК; 2. Подсъдимият К. Д. И. да бъде оправдан по повдигнатото обвинение и осъден за престъпление по чл. 132, ал. 1, т. 2 вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и наказан по реда на чл. 55, ал. 1, т. 2, б.“б“ от НК или, алтернативно – за престъпление по чл. 129, във вр.с чл. 20, ал. 2 или по чл. 118 ,вр. с чл.115 във вр. с чл. 18 от НК, или за престъпление по чл. 115, вр.с чл. 18 от НК и наказан по реда на чл. 55, ал. 1 от НК.

В съдебното заседание пред касационната инстанция подсъдимите и техните защитници поддържат жалбите по изложените в тях съображения-

Прокурорът пледира въззивното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното :

Окръжният съд в гр. Пловдив с присъда № 20 от 31.05.2018 г. по нохд № 432/2017 г. признал подсъдимия

- С. К. И. за виновен в това, че на 02.05.2016 г. в [населено място], сам направил опит умишлено да умъртви Ж. Ж. и в съучастие с А. И., Д. А. и К. И., като извършител, направил опит умишлено да умъртви Г. Н., като опитът за убийство е на повече от едно лице, извършен е по хулигански подбуди и спрямо Ж. Ж., макар и довършен , не са настъпили предвидените от закона и искани от дееца общественоопасни последици, а спрямо Г. Н. е останал недовършен по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 4 и т. 11 във вр. с чл. 115 във вр.чл. 20, ал. 2 и чл. 18, ал. 1 във вр. с чл.58, б.“а“ във

вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от дванадесет години при първоначален строг режим, като приспаднал времето, през което подсъдимият бил задържан в рамките на наказателния процес;

- К. Д. И. за виновен в това, че на 02.05.2016 г. в [населено място], в съучастие с А. И., Д. А. и С. И., като извършител, направил опит умишлено да умъртви Г. Н., като опитът за убийство е извършен по хулигански подбуди и е останал недовършен по независещи от дееца причини, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 11 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 18, ал. 1 вр. с чл. 58, б. "а" във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от осем години при първоначален строг режим, като приспаднал времето, през което подсъдимият бил задържан в рамките на наказателния процес. На основание чл. 68, ал. 1 от НК съдът постановил К. Д. И. да изтърпи и наказанието лишаване от свобода, наложено му по нохд №33/2013 г. от Районен съд - гр. Раднево, при първоначален строг режим;

- Д. А. А. за виновен в извършване на престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 11 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 18, ал. 1 от НК и във вр. с чл. 58, б. "а" във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от пет години при строг режим, като приспаднал времето, през което подсъдимият бил задържан в рамките на процеса;

- А. Г. И. за виновен в извършване на престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 11 във вр. с чл. 115, във вр. с чл. 20, ал. 2 и чл. 18, ал. 1 от НК и във вр. чл. 58, б. "а" във вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от четири години при общ режим, като приспаднал времето, през което подсъдимият бил задържан в рамките на процеса.

С присъдата С. К. И. бил осъден да заплати на Ж. П. Ж. сумата 25 000 лева, представляваща обезщетение за понесените от престъплението неимуществени вреди ведно със законната лихва, а на Окръжния съд в гр. Пловдив - дължимата такса.

В тежест на подсъдимите били възложени и сторените по делото разноски.

Пловдивският апелативен съд, с решение №160 от 07.08.2019 г. по внохд №203/2019 г. потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

Постъпилите от двама от подсъдимите и защитникът им жалби против така постановения въззивен акт са неоснователни.

Преди тяхното разглеждане се налага уточняване на рамките на касационната проверка, тъй като касаторите изразяват несъгласие с установената фактическа обстановка поради нейното несъответствие със събраните доказателства т.е формулират оплакване за фактическа необоснованост.

Както е добре известно, създаденият с НПК институционален контрол принципно изключва необосноваността като основание за намеса от третата инстанция, ако не са допуснати съществени процесуални нарушения при формиране на вътрешното убеждение на съдебния състав. Ето защо част от пространно изложените аргументи на жалбоподателите и техните защитници, доколкото не са ангажирани с твърдения за нарушена процедура, а се градят на собствена преценка на доказателствата и доказателствените източници, не представляват обект, годен за обсъждане в настоящия етап на процеса.

По жалбите на подсъдимия С. К. И. и неговия защитник

Касационната жалба, изготвена от адвокат К., се позовава на нарушения при проверка и анализ на доказателствения материал, каквито настоящият състав не съзира.

На първо място това се отнася до оспорените изводи относно достоверността на показанията на пострадалите – свидетелите Г. Н., Ж. Ж. и Ц. К..

Предходните инстанции са оценили ключовото значение на съобщената от тях информация за установяване на решаващи за делото факти, поради което са подхождали обективно и задълбочено при нейното изследване. Всеки детайл е разгледан в контекста на цялата доказателствена съвкупност и е подложен на внимателна съпоставка, изключваща съмненията, посочени от касатора, за тенденциозна интерпретация в полза на обвинението. В частност, убедително са изяснени различията в показанията на св.Ж. Ж. в двете фази на процеса и са изложени мотиви за тяхната кредитбилност.

Със същата прецизност са обсъдени и показанията на свидетелите М. Н., Н. Б., Н. В., П. К. и Ж. Д.. За разлика от защитника настоящият съдебен състав не намира, че те „некоректно попълват празнота във фактическата обстановка“. Въззивната проверка не е игнорира факта на близко познанство на разпитаните лица с пострадалите като възможен мотив да свидетелстват в тяхна полза, но основателно не е намерила основание да откаже верификация на този доказателствен източник. Съдът се е доверил на посочената група свидетели едва след констатация за последователност и непротиворечивост на изложеното от тях и неговата обвързаност с данни, събрани чрез показанията на останалите свидетели, чрез писмени доказателствени средства, медицинска документация и експертни заключения. В хода на съдебното дирене, по искане на подсъдимите, са събрани сведения за криминалното минало на Н. Н. и Ж. Ж., но не е установена връзка между тях и събитията на 02.05. 2016 г.. Така хипотезата, че пострадалите са провокирали побоя, а свидетелите са манипулирани, тъй като С. И. отказал да разпространява наркотици за Н., е останала доказателствено незащитена.

В съответствие с процесуалното задължение за всеостранност на съдебното изследване във въззивното решение е отделено достатъчно внимание и на обясненията на С. И. и останалите подсъдими и съдържащите се в тях версии за инкриминираната дейност. Всяка от тях е ситуирана в събраната доказателствена съвкупност, но не е възприета, тъй като не се е вписала логично в нея.

Според жалбоподателя причина за сбиването е поведението на пострадалите, които с колата си навлезли в лентата за движение на автомобила, в който били четиримата подсъдими. Това наложило да ги последват до фитнес залата , където започнал взаимен бой, но в крайна сметка всички останали прави и вече се намирали в колата , когато се появил свидетеля Н. , а пет минути по-късно излезли от фитнес залата и другите свидетели.

Предходните инстанции много отговорно са проверили обективността на предложения от С. И. вариант на изследвания инцидент и са го отхвърлили с

убедителни от логична и доказателствена гледна точка мотиви. Първоинстанционният съд, предвид конфронтиращите се позиции на подсъдимите и свидетелите Н. Б., М. Н., Н. В., П. К., Ж. Д. и Г. Н., провел и поредица от очни ставки, допълващи както обясненията на първите, така и показанията от групата на вторите. Съобразени били и данните, получени при разпитите на пострадалите Ж. Ж. и Г. Н., както и на свидетелите Г. Р., В. С., В. И., Д. А., които описват ролята на Н. при преустановяване на побоя над Г. И.. Ето защо въззивното решение не търпи упрек за пренебрегване на доказателства, ползващи обвиняемия.

Не е вярно и твърдението за пълно игнориране на психологическата характеристика на С. И., според която той се отличава с „екстравертност, жизненост, енергичност и активност, болезнена чувствителност на тема лично достойнство, с недоизграден самоконтрол и контрол над емоциите и импулсите“ и е „повърхностен и недостатъчно обмислящ поведението си“. Тази част от заключението на комплексната съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза я е отразена на стр.10 от мотивите на присъдата, инкорпорирана е във въззивното решение чрез препратка към първостепенния съдебен акт, и е намерила място като един от факторите, способствали за извършване на престъплението. Правилно обаче съдът не е свързал с нея изводи за декриминализиране на действията на жалбоподателя, тъй като не съдържа изключващи вината твърдения.

Обобщено, въззивният съд е положил дължимите и възможни усилия и е установил по несъмнен начин авторството на деянието при съответствие със стандарта на чл. 303 от НПК. Ето защо касационната проверка не намери основания за ревизия на обжалваното решение поради допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Установените фактически обстоятелства правилно са субсумирани под текста на чл. 116, ал. 1, т. 4 и т. 11 във вр. с чл. 115 във вр.чл. 20, ал. 2 и чл. 18, ал. 1 от НК. Въпреки широката палитра от възможности за преквалификация, изложени от жалбоподателите, касационната проверка не откри легално основание за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление.

По делото е прието, че на 02.05.2016 г., празнуван като В., пострадалите Г. Н., Ц. И. К. и Ж. П. Ж. пътували с управляван от Н. автомобил, но в същата лента, срещу тях ,поради паркирани коли, се оказал лекият автомобил, шофиран от подсъдимия С. И.. Двете превозни средства не могли да се разминат и по този повод между водачите им възникнало сборичкване, които бързо било прекратено. Подсъдимият С. И. отишъл в ромската махала и информирал за станалото. Останалите трима подсъдими – баща му К. И. и братовчедите Д. А. и А. И. се качили в колата и тръгнали да търсят пострадалите. Последните забелязали преследващия ги автомобил, който им пресякъл пътя, спрели,а К. И. хвърлил по шофьора дървена палка. Ц. К. се обадил на приятеля си –свидетеля Н. Б. от фитнес зала „М.“ за помощ. Подсъдимите продължили пътя си и стигнали до фитнес салона. След тях пристигнали автомобилът с подсъдимите и още една лека кола с неидентифицирани пътници. От тях излезли около десетина човек с бухалки и палки и започнали да отправят обиди и закани към пострадалите, а подсъдимите се насочили към тях. Най-напред К. И., С. И. и А.

И. започнали да бият Ж. Ж. докато паднал на земята, но след това той успял да се окопити и изправи. К. И. в това време започнал да удря с бухалка по главата Ц. К.. Падайки, К. повлякъл със себе си и пострадалия Ж., който бил намушкан с нож в гърба от подсъдимия С. И.. Ударът бил силен, острието проникнало в гръдната кухина минимум на 7-8 сантиметра, като засегнало и петото ребро. Ж. се обърнал, видял зад себе подсъдимия С. И. и клекнал без да губи съзнание. К. И. се приближил и извадил ножа от раната.

Междувременно подсъдимият Д. А. започнал да бие пострадалия Г. Н. с дървена бухалка. Към него, с дървени бухалки, се присъединили К. И. и А. И.. Преди жертвата да падне на земята в побоя се включил и подсъдимият С. И., който държал калъфа на ножа, с който намушкар Ж.. Четиримата продължили да нанасят ожесточено удари по тялото на пострадалия (при което една от бухалките се счупила от крака му) и по главата, която, според очевидци, заприличала на „кървава топка“. Подсъдимият К. И. ритнал силно Н. в областта на лицето и счупил челюстта му. В този момент се появил свидетелят Н. Н., който застанал над тялото на падналия Н., отстранил подсъдимите и преустановил побоя.

Тези обстоятелства категорично подкрепят изводите на предходния съдебен състав за умисъл за убийство, а не за причиняване на телесна повреда. Както е известно, за умисъла на дееца при убийство се съди по използваните средства, насоката, броя и силата на ударите, мястото на нараняването, продължителността на насилието и всички останали обстоятелства, които характеризират изпълнителното деяние и разкриват психичното отношение на дееца към настъпилia общественоопасен резултат.

В настоящия казус двете предходни инстанции правилно са заключили, че С. И. е целял да умъртви пострадалите Ж. Ж. и Г. Н. (в съучастие с другите трима подсъдими). Използването по отношение на Ж. оръжие – нож, насочването му в силно уязвима част на тялото, дължината на прободния канал, ограничена само от попадането на ребро, причиненото тежко увреждане, което би довело до летален изход без високоспециализирана медицинска помощ показват, че неговата пряка цел била да лиши жертвата от живот, а не само да причини болка и страдание чрез телесни повреди. Несъмнено е, че С. И. е имал житейски опит и когнитивни умения, които са му позволявали да осъзнае, че удар с установената интензивност и насоченост може да причини смъртта на нападнатия, но въпреки това той е искал нейното настъпване.

Неприемливи са и разсъжденията на жалбоподателите за липса на пряк умисъл за убийство по отношение на Г. И.. Въззивният съд законосъобразно е дефинирал проявата му в съвместните действия на четиримата подсъдими, които с ожесточение нанасяли силни удари с ритници и дървени бухалки върху главата, тялото и крайниците на пострадалия дори когато той вече бил свален на земята. Побоят, който вече бил причинил на жертвата счупване на челюстта, мозъчно сътресение без загуба на съзнанието, разкъсно – контузна рани по главата и дясната подбедрица и множество охлузвания, хематоми и кръвонасядания, бил преустановен едва след респектиращата намеса на свидетеля Н.. Отчитайки тези особености на инкриминираната дейност

въззивният съд правилно е заключил, че всеки от подсъдимите е съзнавал извършването от останалите и целял настъпването на смъртта на жертвата.

В жалбата от подсъдимия С. И. се акцентира върху психологическата му характеристика и в аспекта на силно раздразнение, предполагащо квалификация на деянието по чл. 118 от НК.

Касационният съдебен състав не намира основание да се съгласи с тази трактовка на експертното заключение, което, освен че по дефиниция не е доказателство или доказателствено средство, в конкретния случай напълно изключва медицински показатели за физиологичен или патологичен афект. На следващо място установената фактическа обстановка показва, че действията на подсъдимия преди, по време на деянието и след него, се отличават със целеустременост, последователност, организираност и волева обусловеност, които не се вписват в представа за личност, изпаднала, поради характеровите си особености, в състояние на силно раздразнение и поради това – лишена от възможност за правилна преценка и контрол на постъпките. Най-сетне, както е отбелязала още първата инстанция, поведението на пострадалите не може да се свърже със изчерпателно изброените в чл.118 от НК средства, предизвикващи състояние на силно раздразнение. Следователно, не са налице нито юридически, нито медицински предпоставки за преквалификация на деянието по чл. 118 от НК, тъй като не са констатирани обективните признаци на този престъпен състав.

Правилно въззивният съд е отказал да се съгласи и с искането на защитата да отпадне квалификацията признак *по хулигански подбуди*. Подсъдимите са били водени от стремеж да се саморазправят с подсъдимите, като покажат явно неуважение към обществото и съществуващия правопорядък. Нападението е извършено арогантно, по време на празник, на оживено публично място. Предшестващият конфликт между С. И. и Г. Н. по повод отнето пътно предимство правилно не е оценен като водещ личен мотив, доколкото агресията на подсъдимите се е насочила и към лица, които изобщо нямат отношение към него.

Най-сетне, напълно несъстоятелен е упрекът на защитата, че квалификацията на деянието по чл. 116, ал. 1, т. 4 от НК във връзка с чл.18 от НК – опит за убийство на повече от едно лице, влиза в противоречие с фактическата обстановка и представлява недопустима правна конструкция. Напротив, въззивният съд, споделяйки разбирането на предходната инстанция, законосъобразно е заключил, че действията на С. И. след като пронизал с нож Ж. Ж., изразили се в активно включване в жесток побой над Г. Н. обективират умисъл за убийство на повече от едно лице с едно деяние, протичащо двуетапно.

Обобщено, не е налице касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК за ревизия на проверявания акт, тъй като материалноправните норми са приложени правилно и адекватно на установените съставомерни обстоятелства.

Оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание е заявено единствено като релация на отхвърлените по-горе твърдения за съществени процесуални нарушения и нарушение на закона, поради което и на това основание не предпоставя касационна корекция. Извършената проверка не установи нарушения в процеса на индивидуализиране на определената санкция

,които с абсолютния си характер да провокират служебна намеса, и намира, че тя по вид и размер е съобразена със всички фактори по чл. 54 от НК и не се нуждае от смекчаване.

Единствено за пълнота на изложението и в отговор на касационната жалба от адвокат К. настоящият състав отбелязва, че отправеното с нея искане за оправдаване на С. И. е процесуално несъстоятелно. Третата инстанция по наказателни дела не установява нови факти и обстоятелства (с изключение на хипотезата на чл. 354, ал. 5, изр .2 от НПК, неприложима в казуса), и не може да оправдае подсъдимия без да отрече възприетата фактическа обстановка, обосноваваща престъпна дейност.

По жалбите на подсъдимия К. Д. И. и неговия защитник

Съществената част от доводите на касатора изцяло и дословно се припокриват с тези от жалбата на подсъдимия С. И.. Тъй като те получиха отговор по-горе, касационният съдебен състав не намира за нужно да повтаря съображенията, с които отхвърли оплакванията за съществени процесуални нарушения, свързани с проверката и анализа на доказателствата и доказателствените средства, както и относно правната квалификация на деянието по чл. чл. 116 , ал.1 ,т.11 във вр. с чл. 115 във вр.с чл.20,ал.2 във вр. с чл.18, ал.1с.

Заслужава отделен отговор обаче възражението за тенденциозно и превратно възприемане на показанията на свидетелите, описващи побоя над пострадалия Г. Н. и по-конкретно - участието на подсъдимия в него.

Извършеният касационен контрол не установи данни, позволяващи съгласие с жалбоподателя.

Въззивният съд не само се е солидаризирал с изводите на окръжния съд относно достоверността на доказателствените средства в подкрепа на обвинението, но е изложил и собствени разсъждения, изключващи упрек за едностранчиво, превратно и необективно третиране на доказателствения материал. Така на стр.72-74 от досието по делото съдът, в отговор на защитата, при коректно семантично възприемане на съдържанието, е отбелязал, че оспорваните показания на петимата свидетели – очевидци „от фитнеса“ - Н. Б., М. Н., Н. В., П. К. и Ж. Д., корелират с показанията на пострадалите и съответстват на заключенията на съдебномедицинските експертизи, установяващи нанесените травматични увреждания на Ж. и Н.. От вниманието на съдебния състав не е са убегнали разминаванията в съобщените от разпитаните лица данни относно някои детайли на инцидента, както и липсата на прецизни възприятия кой от подсъдимите какви точно удари е нанасял. Тези непълноти и противоречия в гласните доказателствени средства са добросъвестно обсъдени и оценени като несъществени за достоверността им – оценка, която, за разлика от касатора, настоящият съдебен състав споделя. Не би могло да се очаква от очевидците да имат фотографска памет и да гарантират подробно възпроизвеждане на впечатления от инцидент, който се е развил твърде бързо и е ангажирал емоционално наблюдателите. Двете предходни инстанции, съобразявайки всички особености на свидетелските наблюдения,

професионално са се уверили в обективността на споделената информация, след като констатирани, че тя е напълно синхронична относно съществените и потвърдени и от други доказателствени източници обстоятелства.

Към изложените съображения по в жалбата на С. И. относно общия пряк умисъл за причиняване смъртта на Г. Н. у четиримата подсъдими и в отговор на жалбата на К. И. следва да се прибави, че той е обективиран в съвместния побой, възприет от свидетелите като „сечене на дърва“. В частност, К. И. нанесъл един от най-силните удари с крак в лицето на пострадалия, с който причинил счупване на челюстта му.

Няма основание за възприемане и на квалификация за деяние, извършено в състояние на силно раздразнение, тъй като по експертен път са отхвърлени медицинските признаци на афект, а фактическата обстановка не разкрива поведение на лице, интелектуално и волево доминирано от емоция, ограничаваща неговата вменяемост. Най-сетне, за К. И. важи в още по-голяма степен казаното относно С. И. за липса на проявени от пострадалите насилие, тежка обида, клевета или друго противозаконно действие, от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или негови близки. Подсъдимият К. И. не е участвал в пътния инцидент между С. И. и Г. Н. и не би могъл, в лично качество, да е засегнат от него. Той не би могъл да се позовава и на афектиране в защита на сина си, тъй като спречкването не е предизвикано от неправомерно поведение на Н., а освен това, както е отбелязала и въззивната инстанция, то не е предизвикало тежки последици или угроза за настъпването им за когото и да било.

Неоснователно е и оплакването за явна несправедливост на наложената санкция, което не е подкрепено с аргументи извън вече коментирани относно спазването на процесуалния и материалния закон.. Ето защо касационната проверка на тази част от атакувания съдебен акт се ограничава с констатация, че определеното наказание е съобразено с легалните параметри на обема наказателна принуда, предвиден от законодателя за престъпление по чл. 116 , ал. 1 ,т. 11 във вр. с чл. 115 от НК и с фазата на довършеност на престъплението, дала основание за приложение на чл. 58, б.“а“ от НК. Индивидуализираният значително под легалния минимум срок на *лишаване от свобода* е адекватен на обществената опасност на деянието и дееца и притежава потенциал да постигне целите на чл. 36 ,ал. 1 от НК.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК Върховният касационен съд , второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 160 от 07.08.2019 г. по внохд № 203/2019 г. по описа на Пловдивския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.